

Hrůza
na Šibeničním
vrchu

Darcy Coates

HRŮZA NA ŠIBENIČNÍM VRCHU

GALLOWS HILL

Copyright © Darcy Coates 2022

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2023

Cover © Sabina Chalupová, 2022

Illustrations © Andrea Krajíčková, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3840-3 (pdf)

HRŮZA NA ŠIBENIČNÍM VRCHU

DARCY COATES

přeložil Petr Kovács

FOBOS

KAPITOLA PRVNÍ

Víka rakví zůstala zavřená.

Margot už viděla, co pod nimi je. Podívala se jen jednou, ráno předtím, než se začali sjíždět smuteční hosté. Majitel pohřebního ústavu ji pustil do márnice, chladné prašné místnosti za obřadní síní. Obě těžké rakve spočívaly na stojanech pod malým oknem, jediným v celé místnosti.

Několikrát zběsile zamrkala. Oči měla suché a hrdlo drsné a vyprahlé, jako by se pokoušela polykat prach. Podívala se na své křečovitě sevřené ruce a přinutila divoce bušící srdce ke klidu. Od samého počátku bylo naprosto zřejmé, že její rodiče nebudou při pohřbu vystaveni v odkrytých rakvích.

Kolem zaskřípaly prastaré lavice. Na pohřeb dorazilo opravdu hodně lidí. Vlastně o hodně víc, než myslela. Našla si místo asi uprostřed setmělého studeného kostela, obklopená oceánem černě oděných, zcela neznámých lidí.

Rakve ležely na vyvýšené plošině před řadami jemně se kolébajících hlav. Za pultíkem předčítal pastor s kulatým,

notně vrásčitým obličejem z volně položených stránek připravenou, ručně napsanou smuteční řeč. Mluvil o tom, jak si Pán povolal své děti zpátky k sobě. Jak budou všem chybět, jak možná nikdy nepochopíme, proč nám naše blízké vzal tak strašně náhle, a že to není tajemství, které by nám mělo být odhaleno.

Z jejího pohledu neříkal nic, na čem by jí doopravdy záleželo. Margot bylo osm, když své rodiče viděla naposledy, a z té doby si už vůbec nic nepamatovala. Zoufale toužila, aby jí pastor svým jemným hlasem řekl o její jediné rodině alespoň něco. Jestli se rádi smáli. Jestli byli náladoví. Jak často navštěvovali své přátele.

Nebo jak vypadali.

Tedy jak vypadali předtím, než zemřeli.

Na rakvích nebyly ani fotografie, pouze věnce spolu s karafiáty, růžemi a hortenziemi, svázanými snítkami kapradin. Ty položili na víka – chtěli odpoutat pozornost od toho, co se ukrývalo uvnitř.

Od pultíku se dál linul proud laskavých, ale banálních frází a Margot dál napínala sluch, jestli neuslyší alespoň náznak toho, jací její rodiče ve skutečnosti byli.

Účast na pohřbu byla opravdu hojná. Rodiče museli být v městečku oblíbení. Anebo měli přinejmenším dostatek známých, kteří cítili potřebu přijít na jejich pohřeb.

Rakve – zakoupené z pohřebního fondu rodičů již před mnoha lety – byly pevné a bytelně vyrobené, i když prosté. Působily draze, ale nikoli přehnaně okázale či křiklavě.

Pastor se odmlčel a vzhlédl od svých poznámek. Zdálo se, že má něco v oku. Margot nakrčila obočí a pokoušela se přecíst jeho výraz. Rozrušilo ho snad něco? Zorničky, ukryté za obroučkami brýlí, vypadaly staženější, než by odpovídalo přítmi kolem.

Měla pocit, že se chvějí, zírají do lavic se shromážděnými hosty, aniž ve skutečnosti vnímají, co vlastně vidí. Jako by

mu kdesi v mozku vytanula nepříjemná, tíživá představa, která na sebe strhávala veškerou jeho pozornost.

Viděl je snad také? Ví, jak vypadají?

Pastor si odkašlal a položil své dlouhé prsty na stránky před sebou. „Přeje si nyní někdo něco říct?“

Margot čekala. Pastorova řeč, přestože si ji předem napsal, byla tak prázdná. Nějaký blízký přítel nebo soused by možná mohli mít něco víc, příběh, který by mohli vyprávět. Milé vzpomínky anebo i hořkosladké, které by Margot poskytly alespoň malou ochutnávku toho, kým v životě byli.

Ticho se táhlo a bylo delší a delší, až jí z něj naskakovala husí kůže. Nikdo se nezvedl. Všechny hlavy byly skloněné, oči odvrácené.

Proč? Přišlo sem přece tolik lidí. Někdo je musel znát. I kdyby třeba nebyli oblíbení – i kdyby byli protivní a plní hořkosti –, určitě musí existovat někdo, kdo by mohl říct i něco v jejich prospěch.

Margot znovu polkla a cítila, jak ji pálí v krku. Řeči na pohřbech nejčastěji pronášela rodina. To ale znamenalo ji. Jenže ona neměla co říct. Hugh a Maria Hullovi pro ni byli stejně cizí jako ty bezejmenné tváře zaplňující kostel.

To ticho ji bolelo až v kostech. V daném okamžiku měla pocit, že smuteční hosté dokonce zadržují dech. Pastor si odkašlal. „Pomodleme se.“

Sklopila oči, ale hlavou se jí honily myšlenky.

Pohřeb proběhl bez slz. Smuteční hosté se po celou dobu udržovali v ponuré, zasmušilé náladě, nikdo s sebou do kostela nepřivedl starší ani mladší děti. Všechny tváře, kam až dohlédla, se důstojně soustředily na probíhající obřad.

Nikdo ale neštkal.

Znovu si uvědomila, že povinnost promluvit o mrtvých padala především na ni. Byla koneckonců jejich dcera. V krku ji bolelo z prachu a stresu, ale plakat prostě nedokázala, i kdyby chtěla.

„Amen,“ pronesl pastor a ze všech koutů chladné kamenné síně se k ní neslo tiché mumlání.

Když zvedla hlavu, ucítila na sobě oči. Otočila se. Dvě řady za ní, na opačné straně kostela, se na ni upřeně díval nějaký muž.

Matně šedé oči, zpola ukryté pod těžkým obočím, zachytávaly záblesky tlumeného světla pronikajícího nejbližším vitrážovým oknem. Pod stříbřitě prokvetlým plnovousem mu téměř nebyly vidět rty. Přerostlé vlasy měl sčesané z obličeje a připláclé vzadu na krku. Oblečený byl v tmavých barvách, stejně jako všichni ostatní, ale jeho oblečení bylo nejméně formální ze všech: vybledlá košile s nudným vzorem vzájemně se křížících čar a tmavomodré džíny tak tmavé, že mohly být klidně černé. Margot nabyla dojmu, že jednoduše neměl doma oblek a tohle oblečení bylo to nejvhodnější, které ze svého šatníku dokázal vydolovat.

Když se mu podívala do očí, neznámý se neodvrátil. Ani se neusmál, ani nepřikývl; prostě jen zíral. Jeho výraz nedokázala přečíst. Podívala se opět na rakve a znovu jí naskočila husí kůže.

Na pódium vystoupala po schodech žena – nejspíš pastorova manželka, usoudila Margot. Na okraji jeviště s rakvemi byly ukryté stažené závěsy. Žena je začala roztahovat, jednu stranu po druhé, a kolejnice, v nichž se přitom tlustá červená látka pohybovala, slyšitelně rachotily. Když zatáhla první stranu, na naleštěné dřevo rakví dopadl těžký stín. Pak zatáhla i druhou, až se obě strany střetly uprostřed a zcela zakryly zadní polovinu pódia. V tom okamžiku Margot pochopila, že je to nejspíš naposledy, co své rodiče vidí.

Pastor se opřel rukama o řečnický pultík a pomalu a dlouze vydechl. „Manželé Palmerovi pro vás zařídili venku v hale občerstvení a všechny vás srdečně zvou. Děkuju vám.“

Mezi shromážděnými se ozval tichý šum – ne zrovna hovor, ale směsice povzdechů a jednoslovných uznání. Ozvalo se šustění tašek a kabátů a všichni hosté se zvedli a nahrnuli se do uliček. Margot měla pocit, jako by ji přistihli, že se opozdila, a také se zvedla. Do boků i do zad jí narážela těla postupujících hostů. Jejich tlak ji unášel přes celý kostel a teprve u dveří se jí podařilo se vyprostit.

Když se ohlédla, kostel byl prázdný. Dokonce i pastor a jeho žena odešli bočním východem. V dálce se zdálo, že temně rudé závěsy pohlcují rostoucí tmou. Šarlatová zeď, která ji oddělila od posledních členů její rodiny.

Venku se jí do pláště opřel studený vítr a ona si kabát přitáhla těsněji k hrudi. Pod oko ji zasáhla sprška deště, kterou vítr nahnal až pod oblouk dveří. Otřela si ji hřbetem dlaně.

Hosté se rozcházeli ve volných hloučcích. Někteří popudávali, někteří si vytáhli deštníky coby obranu před ocelově šedou oblohou a hrozícím deštěm. Kolem se vznášely nesrozumitelné konverzace.

Hosté již působili živěji. Nedávali najevo radost – všichni ještě stále zachovávali tichou úctu, která k pohřbům patřila –, ale napětí přece jenom mírně polevilo.

Je to *úleva*. Přejela si jazykem rozpraskané a studené rty. Hosté byli jednoduše vděční, že už jsou pryč z kostela. Dál od *rakví*. Najednou ji napadlo, že důvod, proč nikdo z nich nechtěl pronést ani jedinou větu na památku zesnulých, byl, že prostě nechtěli stát tak blízko jejich těl.

Vedle kostela, na prázdném kousku pole mezi starobylou kamennou stavbou a zdí, která je oddělovala od polní cesty, stál stan. Určitě nebyl nový, jeho stěny byly vybledlé a poznamenané stářím a jeden ze sloupků se nakláněl. Smuteční hosté se k němu přesouvali ve skupinkách po dvou nebo po třech a Margot si uvědomila, že tohle je nejspíš ona „hala“, v níž se podle pastora mělo podávat pohoštění. Kostel byl příliš malý a po nedělní mši nepojal celou

shromážděnou kongregaci, která potřebovala prostor, aby se spolu mohli všichni pozdravit a pobavit. Budova byla zároveň příliš historicky cenná a nebylo možné k ní jen kousek přistavět, a tak jim jako místo pro nejruznější sešlosti sloužil tenhle stan.

Margot zvedla ramena, aby si mohla přitáhnout límec pláště těsněji ke krku, a vydala se za hosty. Její boty přitom zanechávaly v mokré půdě otisky. Připadala si ztracená. Měla tak málo času – cokoli si *připravit* –, takže doufala, že všechno zvládne až po příjezdu. Teď tu tedy byla a nikdy v životě si nepřipadala tak bolestně neukotvená.

Její právník jí zavolal teprve před dvěma dny. Vysvětlil jí, že ji kontaktuje, aby jí sdělil poněkud smutné zprávy. Její rodiče jsou mrtví. Bližší podrobnosti neznal, ale bylo mu řečeno, že oba zemřeli na infarkt. Pohřeb byl již zaplacený a vlastní obřad zařídil blízký známý jejích rodičů, takže v daném okamžiku nemusela vůbec nic dělat.

Opřela se o kuchyňskou linku, snažila se vzpamatovat a dál poslouchala, co jí právník sděluje. Vysvětlil jí, že z ní nečekaná smrt rodičů učinila výhradní dědičku jejich majetku. Včetně rodinného domu. Toho, v němž jako malá vyrůstala – a který si už vůbec nepamatovala. A také jejich rodinné firmy. Vinařství Šibeniční vrch.

Pohřeb byl naplánován na středu, takže měla tak akorát čas sbalit kufry a nastoupit do svého vozu na dvoudenní pouť přes celou zemi. Jedla v rychlých občerstveních po cestě a přespávala v motelech, jejichž vývěsní štít hlásil volné pokoje, hlavně že nemusela odbočovat z cesty.

Do cíle to stihla ráno v den pohřbu a měla ještě pár hodin rezervu. Zašla se tedy podívat do pohřebního ústavu. Ředitele to nepřekvapilo. Když už, tak měla dokonce pocit, že na ni čekal. Vzal ji do zadní místnosti na jedinou povolenou prohlídku rodičů.

„Dělali jsme, co jsme mohli, ale...“

Dech jí uvízl v plicích. Zrychlila krok a zvedla bradu, aby zachytila trochu ledového větru a ochladila si rozpálenou kůži.

Tak moc se soustředila, aby to na pohřeb stihla včas, že ani nepřemýšlela, co bude potom. Budou tu jistě nějaké nedořešené záležitosti, jež bude nutné dotáhnout do konce, ale zatím nevěděla jaké. Zdělila po rodičích majetek a podnik, ale ty nebudou skutečně její, dokud nebude pozůstalost vypořádána. Nebyla si jistá, jestli bude moci v domě do té doby bydlet. Když ne, měla pouze omezené možnosti. Buď se mohla vrátit přes celou zemi domů, nebo si nějak sehnat peníze na motel.

Pohřeb zařídil někdo z blízkých jejích rodičů. Nějaký pan Kent, říkal právník. Nedokázal jí však poskytnout žádné kontaktní údaje. Vlastně jí nedokázal sdělit víc, než kde a kdy se pohřeb koná.

Plátěné stěny stanu se chvěly ve větru a jejich třepotavý zvuk přehlušoval konverzaci uvnitř. Margot na okamžik zaváhala, pak ale sklonila hlavu a prošla dovnitř.

Uvnitř bylo tepleji, než čekala. Byly tu rozestavené přenosné ohřívače, které vzduch nejen zbavily jeho ledové kousavosti, ale ještě kolem sebe šířily měkkou zlatavou záři. Podél jedné stěny stály skládací stoly. Jejich nohy se bořily do měkké hlíny a papírové ubrusy na nich šustily, když se kolem nich prodíral dav. Stoly se téměř prohýbaly pod talíři plnými sendvičů a zákusků.

Kousek ode dveří zahlédla další stůl a na něm termosky s horkou vodou a misky se sáčky čaje a konvičky s mlékem. Vzala si papírový pohárek, přidala lžičku instantní kávy a přilila horkou vodu. Štiplavá vůně prozrazovala, že káva bude pěkně hořká, ale na tom jí nezáleželo. Byla vděčná, že má v ruce něco teplého.

Tlumený šepot z kostela vystřídal živé brebentění, které se linulo ze všech směrů. Lidé postávali v mnoha

hloučcích kolem ohřívačů a přešlapávali z nohy na nohu, aby se jim v údech rozproudila krev.

Všichni se dobře znali. Leafell bylo malé městečko.

Jedna z žen, s očima upřenýma na Margot, si zakryla ústa a pošeptala něco svému společníkovi. Další muž strčil do svého druha a kývl hlavou směrem k ní. Vědí, kdo je, uvědomila si Margot. Musí to být jasné. Je jediná na pohřbu, kdo není z města.

Možná na ni, stejně jako ředitel pohřebního ústavu, čekali.

Měla vyschlo v ústech. Nedokázala se přimět, aby čelila zvědavým pohledům, ale razila si cestu davem a snažila se najít tichý kout, kam by se mohla v klidu postavit.

Obzvláště početná a natěsno namačkaná skupina se shromáždila u zadní stěny stanu. Margot předpokládala, že je tam další stůl s jídlem, ale když se přiblížila, spatřila štosy na sobě naskládaných plastových pohárků na víno. Za stolem stáli muž a žena, otvírali láhve a štedře z nich nalávali všem, kteří se tísnili kolem.

No jistě. Rodiče přece vlastnili malé vinařství. Je logické, že při posledním rozloučení s nimi se bude podávat i jejich víno.

Láhve byly tmavé, a dávaly tak vyniknout zářivě bílým etiketám. Ty zdobilo jednoduché logo: silueta stromu bez listů, jehož mrtvé větve se kroutily do nevyzpytatelných a tajemných tvarů. Pod ním bylo formálním patkovým písmem napsáno: *Vinařství Šibeniční vrch*.

Logo se dotklo čehosi vzadu, v zapomenutých koutech její mysli. Vzpomínky. Nebo nějakého uschovaného dojmu. Mohl to být i sen. Tmavé, mrtvé větve, mohutné, kroutí se a svíjejí –

Odvrátila se od stolu a srdce se jí rozbušilo snahou zachytit prchavou vzpomínku z prvních osmi let jejího života. Protékala jí mezi prsty jako voda, a čím usilovněji se ji snažila podržet, tím rychleji se jí ztrácela.

Na předloktí jí přistála studená, kostnatá ruka. Její prsty se jí zaryly do kůže. Možná chtěla vykřiknout, ale zvuk jí uvízl v sevřeném hrdle.

Ženě před Margot muselo být přinejmenším osmdesát. Sahala Margot maximálně do půlky hrudi. Měla nepříjemně bílou a svraštělou kůži. Margot připomínala vybělený zmačkaný krepový papír. Dlouhé bílé vlasy měla spletené do copánků a stažené do uzlu vzadu na hlavě. Jedinou úlevu od nesnesitelné bílé představovaly její zelené oči potažené šedým zákalem a volně vrstvené černé šaty.

„Upřímnou soustrast.“ Kůže na Margotině předloktí byla tak průsvitná, že pod ní byly vidět pulzující modré žíly. Sevření lehce zesílilo. „Vy jste dcera, že?“

Podařilo se jí vykouzlit na tváři úsměv. „Ano, dcera.“

„Ach.“ Žena ze sebe vydala tichý, uklidňující zvuk. „Chudáčku. Je mi to tak líto.“

Je mi to tak líto. Slova, která jsou na pohřbech tak běžná, ale z toho, jak je žena vyslovila, Margot naskočila husí kůže. Jako by to nebyla jen obyčejná fráze. Jako by se žena *omlouvala*. „Co...“

„Ten pátek jsem tam měla být.“ V hrdle jí uvízl drsný, sípavý kašel. Žena se naklonila blíž a zavřela oči. „Měla. Ale byla jsem nemocná. Zápal plic, víte? Nedokázala jsem ani vstát z postele. Nemohla jsem tam být. A teď...“

Margot prudce poskočil tep a stále zrychloval, až měla pocit, že jí prasknou žíly.

„Taková strašná věc,“ mumlala žena a kašel se vrátil, hluboký, pomalý, drásavý, jako když se pila zakusuje do starého dřeva. I přes jeho nápor se snažila mluvit. „Nebyli to dokonalí lidé, ale *tohle* si nezasloužili.“

„Víte...“ Margot se zlomil hlas. Zřetelně si uvědomovala těla kolem sebe. Pohledy. Šepot. Tísňivé horko a stovky cizích lidí, kteří se mačkali uvnitř stanu. „Jak zemřeli?“

Žena zvedla hlavu. Zúžily se jí oči, ale pod šedým zá-
kalem byly stále ostré. Zvedla ruku a přitiskla ji Margot
na tvář. Její kůže byla studená. Lepkává.

„Dávejte na sebe pozor,“ pronesla žena. Její poslední
slova utonula v sípavé, pištivé snaze popadnout dech.
„Držte se v bezpečí.“

Otočila se a zmizela v davu hemžícím se kolem. Margot
osaměla a najednou si připadala ztracená.

To stačilo. Ohříváče ve stanu jí zpočátku přinesly úlevu,
ale namačkaná těla v něm nyní vytvářela úmorné horko.
Uvolněná stěna stanu sebou ve větru bez ustání tloukla.
Vůně kávy, mokré hlíny a vína ji pálily v nose a zaplavily
jí plíce. Musela odsud.

Razila si cestu davem a dobře věděla, jak ji lidé sledují
pokradmu pohledem, když si myslí, že je nevidí. Místo
bylo přečpané k prasknutí a mezery mezi truchlícími hosty
v černém byly až klaustrofobicky úzké. Za Margot někdo
zakašlal. Nervy drásající zvuk.

Upustila z poloviny plný kelímek s kávou do koše.
Východ ze stanu byl zavřený. Margot se snažila soustředit
se na kousek přirozeného světla pronikajícího dveřmi sta-
nu. Čím jim byla blíže, tím ostřeji se jí do kůže zakusoval
mrazivý vzduch zvenku.

Do cesty se jí postavil muž. Margot zastavila a byla
v šoku, když ho poznala. Šedé ulízané vlhké vlasy, které
si pamatovala z kostela, měl nyní rozčuchané. Nakročil
k ní a ona si všimla, že lehce kulhá.

„Dobrý den, Margot.“ Jeho hlas působil stejně jako
jeho šaty, na okraji hrubý – lehce nakřáplý, tak trochu
pohřební. Naklonil hlavu a svýma šedýma očima se jí
pozorně díval do očí. „Je dobře, že jste to stihla.“

Margot měla vlhké dlaně. Pod jeho pátravým po-
hledem si připadala jako nahá. Někdo, kdo procházel
kolem, jí vrazil do ramene. Kdesi vzadu se někdo jiný

zasmál a jeho smích jí přišel příliš hlasitý, příliš afektovaný.

„Doufám, že se vám pohřeb líbil.“ Muž krátce pokrčil rameny. Měl měkký hlas, jenž téměř zanikal v rychlém hovoru kolem. „Já... plánování mi moc nejde. Ale Palmerovi mi hodně pomohli.“

„Ach.“ Margot se prudce nadechla a prohlížela si muže před sebou. Kousky informací jí začínaly zapadat do sebe. „Pan Kent?“

„Kant,“ opravil ji.

„Omlouvám se, pane Kante.“

„Stačí Kante.“ Muž pomalu přivřel a zase otevřel oči. „Asi byste si chtěla prohlédnout váš dům.“

Dům mých rodičů, ale vlastně teď už i můj. I když je to hodně zvláštní představa. „Ano..., to bych asi ráda.“

Zavadil pohledem o vchod do stanu. „Chystáte se odejít.“ Bylo to spíš konstatování než otázka, ale Margot přesto přikývla. „Máte auto?“

„Jo.“

„Tak jedte za mnou. Ukážu vám cestu.“

KAPITOLA DRUHÁ

Stěrače stíraly prskající déšť z čelního skla a vydávaly u toho rytmické zvuky. Margot musela zapnout topení naplno, ale přesto si nadále nechávala plášť.

Před ní ujížděl stejnoměrnou rychlostí Kantův pick-up. Jeho ocelově modrý lak nemohla v hnědi a vadnoucí zelené kolem cesty přehlédnout. Krajina zde byla v létě dozajista šťavnatá a krásná, pomyslela si, ale teď, v prvních týdnech zimy, zbyly ze svěžích stromů a keřů jen holé, trčící pahýly.

Levý ukazatel směru pick-upu před ní se rozblikal a Margot zpomalila. Na kraji silnice si všimla dřevěné cedule podepřené dvěma sloupky. Stálo na ní: *Vinařství Šibeniční vrch*. Pokroucená silueta loga zachytávala řídký déšť a odváděla ho dolů. Pod ním, menším písmem, bylo ještě napsáno: *Oceněná malosériová známková vína. Prodej pro veřejnost*.

Margot si prohlížela obraz pokrouceného mrtvého stromu a čekala stejný záblesk emocí, který pocítila, když ho zahlédla na láhvích ve stanu. Tentokrát se jen mihl. Zčernalé větve vypadaly chladně. Ponuře. A přestože jim Margot otevřela svou mysl, žádné obrazy nepřicházely.

Odbočila za modrým pick-upem na příjezdovou cestu. Lemovaly ji stromy. V létě by poskytovaly stín. Teď jejich holé větve tvořily pouze mříž zakrývající oblohu, kterou krájely na tisíce roztřepených šedých kousků.

Jakmile se příjezdová cesta rozšířila, po levici se objevil předeek obchodu. Cesta pokračovala k parkovišti pro zhruba půl tuctu aut. Obchod byl postavený ze dřeva a oceli a působil moderně. Kolem vchodu byly vyskládány sudy. Jeho široká okna směřovala k příjezdové cestě. Mezi dvěma sloupky visela další cedule a na ní nápis *Prodej pro veřejnost*. Dveře byly zavřené a v oknech panovala tma; všichni byli nejspíš na pohřbu a na recepci.

Pokračovali po příjezdové cestě, která se zužovala a stáčela do mírného oblouku. Její malý hatchback poskočil, když přešli výmol, a pak najeli na jednoproudý most nad úzkým, líným potokem. Margot tak tak zahlédla shluky mrtvého listí a oslzlé naplaveniny zachycené na březích a už byla za mostem a mířila dál za pick-upem. Začali stoupat vzhůru do kopce.

Na *Šibeniční vrch*.

Cestu dál lemovaly holé stromy. Většina městečka Leafell a jeho okolí působila jako placka, případně jen mírně zvlněná placka. Margot usoudila, že tohle je první pořádný kopec široko daleko. Nebyl nijak prudký, ale stále stoupal. V průhledu mezi stromy zahlédla vrchol. Z jejího úhlu jí přišel nesmírný.

Z mrholícího deště vykoukl rozmazaný obrys něčeho, co musel vytvořit člověk – dům. Margot měla hlad a zmáhalo ji zoufalství. Naklonila se dopředu a křečovitě svírala volant. Měla pocit, že zahlédla širokou střechu, ale pak jí výhled opět zastřely stromy a dům jí zmizel.

Kant udržoval stále stejnou rychlost a jeho pick-up hou-pavě zdolával nerovnosti cesty. Margot si protáhla ruce, které ji začínaly svědit. Celou cestu si opakovala, že nesmí

nic očekávat. Nesmí se utápět ve snech, představovat si, co bude, protože v Leafellu pro ni možná nebude vůbec nic. Ale pokaždé když svoji naději zadusila, zvedala se stále znovu a znovu. Bolelo ji z ní srdce i kosti, až se samou nadějí sotva dokázala nadechnout.

Nadějí na co?

Neuměla si odpovědět, ale znovu ucítila, jak v ní pulzuje hluboká, zoufalá touha, tak silná, že by si nejraději rozervala hrud, jen aby se jí mohla zbavit.

Z hlavní příjezdové cesty se oddělila vedlejší cesta. Kant odbočku minul, ale Margot se vyklonila, aby se podívala, kam vede. V jejím směru se nacházely dvě další stavby. Zhlédla ostré střechy a ploty, ale rychle jí zase zmizely a ona se znovu zaměřila na cestu před sebou.

Stále stoupali, ale stoupání nebylo nijak strmé. Její malinký hatchback byl stvořený pro město, ale přestože motor naříkal, zvládal cestu dobře. Margot si byla přesto vědomá, jak vysoko se ocitají, jakkoli jí serpentiny na cestě bránily ve výhledu.

Pak se cesta ještě jednou, naposledy stočila, stromy kolem zmizely a Margot projela otevřenou branou. Pokusila se nadechnout, ale vzduch se jí zachytil v hrdle. Před očima se jí míhaly stěrače a rozmazávaly kapky jemného deště po předním skle. Za ním se jí naskytl první skutečný pohled na dům jejího dětství.

Zvedal se nad ní, rozlehlý a temný, plný stínů. Přestože měl i první patro, byl pořád širší, než kolik činila jeho výška. Místnosti se roztahovaly na obě strany, trčely v ne-vysvětlitelných úhlech.

Celou stavbu obepínala široká veranda. Střechu podpíraly dřevěné sloupky, vyrůstající v pravidelných rozestupech ze zábradlí verandy. Celistvost stěn narušovala temná okna. Střecha byla široká, mírně se zvedala a z okapových rour bez přestání odkapávala přebytečná voda.

Z topení v autě k ní odhodlaně proudil horký vzduch od motoru, ale Margot přesto cítila, jak jí do kostí proniká ledová zima.

Tohle je... její domov?

Na něco čekala. Na *cokoli*. Na vzpomínky. Možná i pocit rozmazaného poznání, jako by se po dlouhé době opět setkala se starým rodinným přítelem.

Dům ale nic takového nenabízel.

Třeba ho změnili – něco přistavěli, něco zrenovovali. Třeba vypadal jinak, když jsem byla malá.

Ne, uvědomila si. Dům byl starý. Mnohem starší než ona. Jeho staré zdi byly jako jedna velká mapa prasklin a skvrn. Prkna ostění byla možná natřena sytými barvami, ale čas a slunce je nahradily zašlou šedou. Střecha působila udržovaně – nové tašky se střídaly se starými, strakatými – ale Margot přesto zarazil neodbytný dojem, že budovu už celou generaci nikdo nijak výrazně neopravoval.

Byla dostatečně stará, aby byla nedílnou součástí kopce, jeho krajiny poseté rozeklanými skalisky a balvany trčícími z osamělých, řídkých trsů trávy.

Modrý pick-up zastavil vedle schodů, které vedly na terasu. Margot se nedokázala přimět, aby zajela tak daleko. Místo toho zastavila u cesty, několik desítek kroků od něj.

Když vystoupila, o kotníky se jí otřela tenká stébka trávy. Vítr, který se proháněl mezi stromy vyrůstajícími nepravidelně kolem domu, jí vháněl do očí déšť a šlehal ji do tváře. Margot na okamžik zaváhala ve dveřích, ruku ještě stále na klíce, jako by si nebyla jistá, jestli se raději nemá vrátit zpátky do auta a nechat si dům zmizet ve zpětném zrcátku.

Kant čekal u paty schodiště, váhu těla přenesenou na pravé noze. Ve tváři měl nečitelný výraz. Margot měla nepříjemný pocit, že posuzuje její reakce. A že když se otočí, aby odsud zmizela, nebude jí v tom bránit.

Ne. Chtěla ses dozvědět o své rodině. Chtělaš ji poznat tak moc, že jsi včera nemohla v motelu pro samý pláč ani usnout. Ted' už je pozdě vycouvat.

Odstoupila od svého vozu. Vítr ji tahal za kabát a metal jí prameny vlasů do tváře. Kant nepatrně sklonil hlavu, jako by dával najevo, že přijímá její rozhodnutí, otočil se a začal stoupat po schodech nahoru.

Pod botami jí zapraskala uschlá tráva. Nedokázala se pohledem odpoutat od studených, mrtvých oken, k nimž se blížila. Uvnitř se nesvítilo a sklo se kvůli tomu prázdně a temně lesklo.

Schody na terasu byly omšelé. Na odřených silných prknech byl vidět bezpočet kroků, které tu po nich stoupaly vzhůru. Když na ně Margot vkročila, skřípavě zasténaly. Vlevo od ní se na terase zhoupala ve větru houpačka a její kovové úchyty vrzly. Ve vzduchu bylo cítit něco, co nedokázala přesně zařadit. Staroba. Prach. S odpornými podtóny starého potpourri. Přejela si jazykem přes zuby a ucítila, jak se jí na nich vůně usazuje jako povlak.

Když vstoupila na verandu, vítr polevil. Vzduch se zdál o stupeň či dva chladnější. Houpačka znovu vrzla, její temná silueta se neklidně pohupovala v jejím periferním vidění.

Kant čekal přede dveřmi. Zachytila jeho pohled, pak vzal za kliku a otevřel před ní dveře.

Pohled do temnoty uvnitř v ní vyvolával pocit nevolnosti. Dovnitř pronikalo jen minimum světla, které stěží stačilo zvýraznit obrysy stěn a nábytku dál v útrobách domu. Na okamžik si myslela, že se před ní ve tmě formuje stín postavy čekající ve zšedělé chodbě, ale pak zamrkala a viděla pouze sloup prachu unášený proudem vzduchu.

Kant čekal. Mlčel a jeho výraz byl dále nečitelný.

Margot si naslinila vyschlé rty. Prsty měla znecitlivělé, ale jejich nervová zakončení se bodavě probrala k vědomí,

když zaťala ruce v pěst. Nadechla se a zadržela dech, jako by se chystala vrhnout z útesu do oceánu. Lehce se předklonila, připravená vstoupit do svého domu.

KAPITOLA TŘETÍ

Někde dál v domě tikaly hodiny. Odměřovaly krátké časové úseky, které nedokázaly držet krok s tlukotem jejího srdce. Před sebou měla vstupní chodbu a v ní otevřené oblouky a dveře po obou stranách. Okny pokrytými nánosy mnoha let pronikalo pouze omezené světlo.

Kant prošel kolem ní a pod nohou mu zaskřípalo prkno podlahy. Přejel prsty po řadě vypínačů hned za dveřmi a kolem začala okamžitě bouřlivě vybuchovat světla. První vysoko nad ní, další pak hlouběji a hlouběji v útrobách domu.

Jejich zlatá záře nebyla tak silná, jak by si přála. Určitě by ale měla stačit, aby zahnila tmou a stíny. Místo toho je ale pouze přinutila k ústupu; stáhly se do rohů, za nábytek, tiskly se ke stěnám.

Kant zamířil k otevřenému oblouku vlevo od nich. „Kuchyně je tudy.“

Margot nereagovala hned. Snažila se pojmout pohledem všechny detaily kolem sebe, ale i když se v domě svítilo, zdálo se jí, že jí nepřirozeně splývají. Bylo jich příliš,

než aby je dokázala obsáhnout všechny, příliš mnoho linií a rohů. Vpravo zahlédla koutkem oka křeslo s kašmírovým potahem. *Salon?* Okolní stěny měly dřevěné panelové obklady, o kus dál viděla vymalované zdi. Podlahy všude byly staré, prkenné. Všechny silně ošlapané a odřené. Původní nátěr se uchoval jen při krajích.

Z váhání ji vyrušil zvuk tekoucí vody. Popošla dál, a když procházela obloukem, kolem nohou se jí vznášel oblak zvířeného prachu.

Kuchyně už jistě pamatovala hodně, nábytek i přístroje jako by patřily do jiného, dávného světa. Měly oprýskané hrany, ale Margot přesto připadaly stále velmi *živé*. Všude kolem panoval nepořádek. Zachycený ve smyčce času, vystavený jako v muzeu či nějaké svatyni. Zmačkané utěrky zavěšené na rukojeti trouby, kaleidoskop upomínkových magnetů rozestých po lednici, poloprázdné sklenice s pekanovými ořechy a sušenými meruňkami přisunuté k obkladovému panelu nad kuchyňskou deskou – všechny ty věci vyprávěly malinké kousky příběhu, který si tak moc přála slyšet.

Kant si sundal kabát a přehodil ho přes opěradlo židle. Stál u dřezu a točil do konvice vodu. Kuchyňské okno nebylo velké, ale stačilo na to, aby zvýraznilo jeho vrásčitou tvář. Nepohnutě se díval do proudu tekoucí vody.

Margot se zastavila těsně před vstupem do kuchyně. Měla pocit, že se jen stěží udrží na nohou. „Vy jste mé rodiče znal, že?“

„Jo.“ Přitakání z něj vyšlo jako jednoslabičný zvuk, spíš zachrčení než skutečné slovo. Ohlédl se na ni přes rameno a jeho oči nepatrně zjihly. „Chcete se o nich něco dozvědět? Ale bude lepší, když se napřed trochu napijete.“

„Jistě. Samozřejmě.“

Postavil konvici na podstavec a ukázal na kuchyňské skříňky. „Nevadí, když...?“

„Klidně si poslužte.“ Dívala se, jak z horní skříňky vytahuje dva hrnky.

Z řady nejružnějších sklenic vedle lednice pak vzal tu s instantní kávou. V kuchyni se určitě vyznal. Přemítala, kolik času tady asi strávil. Jestli měl i své oblíbené místo u malého bílé natřeného stolu, jestli jeden z těch hrnků nebyl *jeho*. Nebyl z rodiny, ale k tomuto místu patřil mnohem víc než ona.

Snažila se protlačit do svého hlasu úsměv. „Přijde mi zvláštní, že se mě ptáte na dovolení v domě, který vůbec neznám.“

„Je to ze zdvořilosti.“ Znovu se na ni podíval. „Konec konců je to váš dům.“

Opřela se ramenem o rám dveří a v krku se jí znovu ozvala bodavá bolest. „Chci říct... nejspíš ano. Pozůstatostní řízení bude ještě pár týdnů trvat, takže právě teď dům nejspíš vlastní soud.“

Byl to pokus o vtip, ale když se zkusila zasmát, vyšel z ní přerývaný a nepříjemně hlasitý zvuk. Zavřela ústa, aby ho utišila. Následovalo bolestné ticho.

„Byl to Hughův a Mariin dům,“ pronesl Kant měkce. „Už jsou mrtví, což znamená, že nyní je váš. To nebude nikdo rozporovat.“

Nevěděla, kam s očima, a tak se zaměřila na ošoupaný provázkový koberec pod stolem. „Jste si tím jistý? Nejsem... já sem zrovna nepatřím. Ani do tohoto města. Vůbec si nepamatuju, jak vlastně vypadá.“

Kant mávl rukou v záhadném gestu. „Dům je pořád váš. To dobré i špatné, co v něm je. Pijete kávu, Margot?“

„Ano. Díky.“ Dívala se, jak otevřel zásuvku a vytáhl z ní lžičku. Pak sebou lehce cukla a přizvedla ramena. „Jak víte, jak se jmenuju?“

„Nejspíš si na mě nepamatujete.“ Lžička cinkla, když ji společně s porcí instantní kávy upustil do hrnku. „Ale

znal jsem vás, když jste byla malá.“ Zvedl ruku do výše pasu, aby naznačil její výšku.

Margot poklesl žaludek a srdce se jí rozbušilo příliš rychle na to, jak poklidně se konverzace rozvíjela. Svě dávné dětství vnímala jako úplně jinou, naprosto odtažitou záležitost a nikdy by ji nenapadlo, že Kant mohl být jeho součástí. „Opravdu?“

„Pořád jste za mnou chodívala při práci a na něco se ptala.“ V hlase se mu objevil náznak úsměvu, ale pohasl, jakmile si ho Margot všimla. „Ale nevadilo mi to. Když jste pak odešla, začal tu být až moc velký klid.“

Když jsem odešla. Jako by to snad bylo její rozhodnutí. Jako by měla na výběr.

Přešel ke stolu, položil na něj oba hrnky a jeden posunul blíž k ní. „Bez mléka, zkazilo se,“ vysvětloval a kývl hlavou k temné tekutině. „Nejspíš bylo prošlé ještě předtím...“

Ještě předtím, než zemřeli.

„Mám ji stejně raději bez mléka. Děkuju.“ Posadila se na nejbližší židli a přitáhla si hrnek blíž k sobě. Kant se usadil na bíle natřenou židli naproti.

Vydechl a natáhl si nohy před sebe. Jednou rukou svíral okraj hrnku, ale ani se ho nepokusil zvednout. Chvíli se na kávu před sebou jen tak díval a pozoroval mírně zvlněnou hladinu. „Asi byste se chtěla na něco zeptat.“

„Ano.“ I teď se tvářil zcela neproniknutelně. Měl husté, skvrnité obočí, ústa zakrytá vousy. Podíval se jí do očí, ale připadalo jí to jako nerovný souboj. Jako by před ním obnažovala všechny své myšlenky, ale nic za ně nedostávala. Zavrtěla se. Nebylo jí to příjemné. „Vy jste asi mé rodiče znal docela dlouho?“

„Téměř třicet let. Najali si mě na většinu výrobní činnosti svého podniku. Bydlel jsem tady v ubikacích pro

zaměstnance.“ Naklonil hlavu k oknu a Margot pochopila, že ukazuje ke shluku budov, kolem nichž projížděli cestou nahoru k domu.

„Aha.“ Již předtím odhadovala, že si musel být s jejími rodiči nějakým způsobem blízký, když mu svěřili i organizaci svého pohřbu, ale netušila, že pro ně pracoval. Jinak to samozřejmě dávalo smysl. Nejspíš je opravdu znal – jejich zvyky, plány – lépe než jejich přátelé.

Snažila se vzpomenout si, co z budov při cestě vlastně cestou k domu viděla. Výhled jí zastíral déšť, mlha i koruny stromů, ale byla si jistá, že zahlédla víc než pouhé dvě střechy.

Margot si přejela jazykem po zubech. „Bydlí tady ještě někdo?“

„Andrew vede účetnictví a prodej.“ Krátkými tahy přejížděl po okraji hrnku. „Nora a Ray prodávají v obchodě, ale bydlí ve městě a každý den dojíždějí. Jinak tu máme osm zaměstnanců na plný úvazek. Ti mají byty zde, plus ještě sezónní pracovníci. Fermentují víno, lahvuji, plní sudy, jsou prostě k ruce při běžném chodu. A...“ Zvedl k ní své šedé oči, aby viděl její reakci. „Všechny je zajímá, jestli mají ještě stále práci.“

Kdesi vzadu v uších zaslechla slabý plechový zvuk. Nevěděla, kam by se měla dívat, a tak spočinula očima na kuchyňském stole v místě, na které dopadal stín hrnku. I pod nedbalým silným nánosem barvy byla stále vidět původní struktura dřeva: proplétající se linie s křivolakými okraji. Klouzala po nich pohledem a sledovala změt potůčků a pramenů, které vytvářely. Hlavou jí přitom bez ustání zběsile vířily myšlenky.

Právník – ten, co jí volal, aby jí oznámil smrt rodičů – se zmínil, že její dědictví bude obnášet i podnik. Příliš jí toho ale říct nedokázal, jen tolik, že se jedná o butikové vinařství. Na otázky nebo nějaké podrobnější vyptávání nebyl

čas, Margot se musela zaměřit především na to, aby se na pohřeb dostala včas. V hlavě si tak zafixovala představu, že se nejspíš jednalo o nějakou výrobu na koleni, při níž její rodiče lepší ručně psané etikety na láhve vykvašené doma v kuchyni. Domnívala se, že stačí dořešit pár triviálních záležitostí, poplatit zbývající faktury, prodat zbytek zásob a tím by vše uzavřela.

Dvanáct zaměstnanců na plný úvazek. Tohle bylo větší, než by ji kdy napadlo. Dvanáct lidí čekalo na její rozhodnutí. Dvanáct lidí, kteří chtěli vědět, zda jim ještě přijde další výplata.

„Nemůžu...“ Margot se zarazila, polkla a zkusila to znovu. „Nejsem ten typ člověka... Nikdy jsem...“

Kant se ji nesnažil popohánět, ale vyčkával, až se vzpamatuje ze svého šoku a najde slova odpovědi.

„Já ale... o ničem z toho nic nevím,“ vypravila ze sebe nakonec. Dvanáct zaměstnanců. Na účtu v bance měla tak akorát, aby pokryla své životní náklady na příštích šest týdnů. „Nemůžu si, ehm, dovolit –“

„Firma má vlastní bankovní účty.“ Kant zvedl hrnek, aby se konečně napil. Svraštil obočí, ať už hořkostí, nebo přílišnou teplotou kávy, ale to mu nebránilo pokračovat. „O mzdy se stará Andrew. Vás se nijak netýkají.“

„Dobře... Tak to ano.“ Přejela konečkem prstu po bílém nátěru a snažila se sebe samu alespoň nějak ukotvit. „Jde o to, že jsem... žádnou firmu nikdy *neřídila*. Vůbec netuším, jak by takové vinařství mělo fungovat. Nebo jak se dělá víno. Víím, že jsou to hrozny, ale do těch se musí něco přidat, ne? Já nevím...“

Díval se, jak ji svírá nejistota, a jeho rysy trochu změkly. S tichým klepnutím odložil hrnek na stůl. „Budete se muset rozhodnout, Margot. Ale hned teď to být nemusí.“

„Dobře. V pořádku. Jasně.“ Když se nadechla, vydala při tom upjatý, hvízdavý zvuk.

„Já to tady zvládnou.“ Kant složil ruce na stole a opřel se o ně. „Vinařství se vyplatí. Když budete chtít, můžeme všechno nechat běžet při starém. Ještě pár týdnů si vystačíme tak, jak to je. Nemusíme vůbec nic měnit. Všechno vám ukážu a vysvětlím. A až budete připravená, rozhodnete se.“

„V pořádku.“ Dál škrábala nehtem bílou barvu, ale pomalu se uklidňovala. *Když to nepůjde – když to nedám –, pořád to mohu prodat, ne? Kant říká, že vinařství vydělává, takže někdo by ho určitě koupil. Nikdo nemusí přijít o práci.*

„Zítra vás tu mohu provést a seznámit vás s lidmi,“ pokračoval Kant. „Asi byste tu chtěla již dnes přespát a trochu se s tím starým domem sblížit, že ano?“

Cítila ho v zádech, tohle obrovské monstrum, rozlehlý dům roztahující se všude kolem, úplně cizí, ale od tohoto okamžiku najednou její.

„Nejspíš na mě budete mít pár otázek. Nezaručuju, že dokážu odpovědět na všechny, ale udělám pro vás, co bude v mých silách.“

„Prosím.“ Káva stydla. Margot se nedokázala přimět k tomu, aby ji vypila. Její otázka, ta úplně nejdůležitější ze všech, jí svírala hrdlo už tak dlouho, že měla pocit, že ji zadusí, pokud tam zůstane ještě o vteřinu déle. „Jak moji rodiče zemřeli?“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Světlo z okna dopadalo pod ostrým úhlem a zvýrazňovalo vrásky a větrem a živly ošlehané pupínky na jeho tváři. V očích se mu mihly nějaké nečitelné emoce, ale rychle zase pohasly.

„Co vám Walter řekl?“ zeptal se.

Slova ředitele pohřebního ústavu byla tak tichá, až hraničila s omluvou. Margot upřela svůj pohled na stůl a snažila se, aby z jejího hlasu nezaznívala frustrace. „Řekl, že oba dostali ve spánku infarkt. Že to musela být pořádná náhoda, že se to stalo ve stejnou noc.“

„To řekl i mně.“

Margot polkla a ochutnala hořkou, svíravou chuť hluboko v hrdle. Alespoň nebyla sama, komu se této historky dostalo. A soudě z ostrého tónu Kantova hlasu nebyla také jediná, kdo k ní měl výhrady.

Když s majitelem a ředitelem ústavu mluvila, myslela, že před ní musí něco skrývat, možná skutečnou příčinu jejich smrti. A ať už by k tomu měl jakýkoli důvod, nejspíš usoudil, že pravda by pro ni byla příliš trýznivá.

Nyní už si nebyla tak jistá. V hlase ředitele vycítila jistou váhavost, z níž usoudila, že jí nedokáže vysvětlit, co se vlastně stalo – že se svými slovy snaží přesvědčit nejen Margot, ale zároveň i sám sebe.

Poskočilo jí srdce. Naklonila se dopředu a hluboko v žaludku se jí nahromadil slizký strach.

On tam byl. Viděl je.

„Co se stalo?“

„Onoho rána nepřišli do práce, tak jsem se šel podívat sem.“ Kant kývl hlavou směrem do chodby. Hlas ztišil natolik, že ho drnění oken a svistot větru, který si razil cestu škvírami, málem přehlušily. „Volal jsem na ně, ale nikdo neodpovídal. Tak jsem šel nahoru. Našel jsem je v jejich pokoji, leželi na zádech. Museli... umřít ve spánku.“

Poslední část byla lež. Margot nepochybovala, že její rodiče byli v době své smrti v posteli, ale když zemřeli, zcela určitě nespali. Tomu nevěřila. Ne po tom, co viděla v márnici, přestože to byl jen jediný krátký pohled.

Kant neklidně pohnul rameny. „Sáhl jsem Marii na krk. Nebyl ještě úplně studený, ale skoro. Museli být už několik hodin mrtví.“

„Nevypadali...“ Margot zaváhala a navlhčila si rty. Nechtěla vyzvídat příliš agresivně, protože věděla, jak velkou bolest by jí její otázky působily. Zároveň ale potřebovala *jistotu*. „Nevypadali... jako...“

Zvedl oči a jejich pohledy se střetly. Margot měla svou odpověď, aniž by dokončila otázku.

Ano, vypadali tak.

Kant se zhluboka napil a odložil hrnek na stůl. Odklonil se od stolu a natáhl se k lednici za nimi. Nohy židle při tom zaskřípaly o podlahu.

Stará bílá lednice byla posetá barevnou směsicí magnetů a fotografií. Kant jednu z nich vytáhl zpod magnetu ve

tvary umyvadla, reklamní magnetky místní instalatérské firmy.

Položil obrázek na stůl před Margot a otočil ho, aby na něj viděla. Byl již hodně starý, levá strana byla potrháná, jako by dříve bývala částí většího celku. Rohy měla notně odbarvené a zohýbané.

Na Margot se z ní smáli muž a žena. Žena se opírala o muže, jednu ruku měla položenou na jeho hrudi, on ji držel kolem ramen.

Margot ucítila pronikavé bodnutí u srdce. Naklonila se dopředu a pevně se objímala rukama. Musela, jinak by se mohla zhroutit. Připadala si, jako by její tělo bylo věž, kterou někdo vyhnal moc vysoko.

To jsou moji rodiče. Obrázek byl sice malý, barvy vybledlé, ale přesto si tváře na něm pozorně prohlížela a snažila se v nich odhalit jakoukoli podobnost. Našla ji. Matčiny vlasy – měla je ostříhané nakrátko, ale vlnily se, stejně jako její. To bylo dědictví po mámě. Tak jako jí táta předal své typické dolíčky, když se usmíval, a vysoké, svraštělé obočí. Fotografie byla opravdu stará, ale otec již začínal plešatět.

Moje rodina.

„Chtěla jste o nich vědět víc,“ pronesl Kant. „My jsme spolu ale žádné osobní hovory moc nevedli. Soustředili jsme se hlavně na práci. Víím ale, že se brali mladí a několik let čekali, než jste se jim narodila vy. Víím také, že se opravdu milovali.“

Najednou se až zoufale snažila, aby neviděl, jak se jí do očí nahrnula vlhkost. „Opravdu?“

„Oba rádi pracovali. Když se něco pokazilo, Maria byla první, kdo vymyslel, co je třeba udělat k nápravě.“ Kant dopil kávu a odsunul hrnek stranou. Jeho hlas, hluboký a tichý, pouze zhoršoval bodání, které cítila v hrudi. „Hugh miloval vtipy, rád je vyprávěl i poslouchal. Ani nemusely být nijak zvlášť vtipné. Prostě se rád smál.“

Margot se chytala každého slova a používala ho, aby si vytvořila představu o svých rodičích. Nedokázala od fotografie na stole odtrhnout oči.

Kant váhal. Když znovu promluvil, jeho hlas byl měkčí, méně jistý. „Hodně jim na vás záleželo.“

Hřejivé teplo uvnitř náhle vystřídal chlad. Snažila se udržet na tváři vadnoucí úsměv a zapřela se do opěradla židle, aby si od fotografie vytvořila odstup. „Nejspíš ne tolik, aby si mě nechali.“

Napůl očekávala, že s ní Kant bude polemizovat, ale nic neřekl. Jen se na ni díval a čekal.

Margot si třela zátylek a prsty si pročísla vlasy, které se jí tam slepily potem. „Co...“ Věděla, na co se chce zeptat, ale otázka jí připadla tak strašlivá a scestná, že se ji pokusila spolknout. Kant jí nenabídl žádnou úlevu, nepokusil se přerušit to děsivé ticho, prostě jen čekal a slova z Margot vyklouzla sama dřív, než je stačila zastavit. „Co je to za rodiče, kteří své dítě pošlou takhle pryč?“

Pomalů se nadechl a položil si překřížené ruce na stůl. „Vy jste pak žila u babičky z tátovy strany, že?“

„Jo.“ Margot babičku milovala. Byla vřelá, trpělivá a spravedlivá. Vychovávala ji od jejích osmi let a chovala se k ní, jako by byla její vlastní. Ani to však nemohlo přehlušit vědomí, že Margot své rodiče měla a že byli zjevně fyzicky i finančně schopní se o ni postarat. Přesto to neudělali. „Nikdy ani nezavolali, nikdy –“

Nikdy se na mě nepřijeli podívat. Nikdy mi neposlali přání k narozeninám. Nereagovali ani na pozvání na oslavu osmnáctých narozenin, na promoci nebo když jsem si zlomila nohu a strávila noc v nemocnici. Myslela jsem, že přijedou aspoň na babiččin pohřeb, ale ani to neudělali.

Usmívala se, ale měla pocit, že jí úsměv trhá tvář. „Copak mě nechtěli?“

Ticho, které po její otázce následovalo, bylo zničující. Margot zvedla hlavu. Kant lehce pootevřel ústa a pak je zase zavřel. Vypadal bezradně.

Hrdlo i obličej jí rozpálil žár. *Hloupost*. Zašla příliš daleko. Kant ji prakticky neznal. Jen se k ní choval jako ke své potenciální zaměstnavatelce. A ona na něj vyrukovala s *tímhle*. Její slova jí stále rezonovala v hlavě a s každým dalším opakováním jí přišla dětinštější a ufnukanější. *Copak mě nechtěli? Copak mě nechtěli?*

„Zapomeňte, že jsem to vůbec řekla.“ Až příliš rychle se zvedla. Uklouzla jí ruka a vrazila do hrnku; povrch stolu zalila horká káva, stékala k okrajům a přelévала se přes ně. „Sakra –“

„Já se o to postarám.“

„Omlouvám se. Moc se omlouvám.“

„To je v pořádku.“ Kant již popadl na kuchyňské lince utěrku a přešel s ní po okraji stolu, aby přepadávající tekutinu zastavil.

Margot hořela tvář studem. Našla ve dřezu hadr na nádobí, zavěšený po posledním použití přes baterii. Uschnul tak, že byl celý ztuhlý a pomačkaný. Klekla si vedle stolu a tiskla hadřík na politá místa, aby kávu odsála dřív, než se na koberci udělají skvrny.

„Nic se nestalo,“ uklidňoval ji Kant a přešel osuškou po desce stolu. Nebyla si jistá, jestli mluví o kávě, nebo jejím faux pas. Červeně jí stále odmítala opustit tvář. Měla pocit, že hoří zaživa, otočila pákou baterie na maximum, aby hadr vymáchala.

V kuchyni byly ještě jedny dveře, vedle lednice, vedoucí přímo na verandu. Nevypadaly, že by je někdo často používal, alespoň o tom vypovídaly nánosy prachu při okrajích. Byl v nich i průlez pro psa. Výkyvná dvířka se ani ve větru zuřícím venku téměř nehýbala. Margot se jich

zoufale chytla, vděčná za každou změnu tématu. „Mojí rodiče měli psa?“

„Měli,“ potvrdil Kant a přistoupil zezadu až k ní a vložil utěrku do dřezu. „Ale to už je dávno.“

„Hm.“ Ztěžka polkla. „Mám ráda psy.“

Kant se opřel o linku a Margot máchala utěrku. „Předpokládám, že byste asi ocenila trochu soukromí, abyste se tu zařídila. Potřebujete něco? Mýdlo? Kartáček na zuby?“

„Ach, ne. Mám v autě tašky a všechno, co potřebuju...“ *Snaží se najít záminku, aby mohl odejít. A upřímně? Těžko mu to mohu vyčítat.* Polkla. „Ale děkuju.“

„Jistě.“ Odstrčil se od linky a vzal si kabát přehozený přes židli. „Stavím se tu zítra ráno a ukážu vám sklepy. Kdybyste ještě něco potřebovala do té doby, tohle jsem já.“ Ukázal na kousek papírku připevněný na lednici magnetem s obrázkem namalovaného sluníčka.

Papírek byl již zašlý a zažloutlý, s ohnutými okraji, ale telefonní číslo na něm bylo stále čitelné. Margot vytušila, že ho nikdo dlouhé roky nepotřeboval; její rodiče znali Kantovo číslo jistě zpaměti, ale nikdy je nenapadlo lísteček vyhodit. Nyní ho tedy zdělila tak jako všechno ostatní.

„Margot.“ Kant držel kabát v ruce a zastavil se ve dveřích. Neotočil se, aby se na ni podíval, ale v nastalém tichu přešlápl nervózně z nohy na nohu. „Vaši rodiče byli vždy hodně pracovití. Až na sedmého září. Sedmého zůstávala vaše máma vždy doma. Když ale přišla párkrát do podniku, poznal jsem na ní, že plakala. Nevím, jestli to něco změní.“

Margot se dívala do dřezu a prsty jí tuhly od kapek vody, které jí zasychaly na rukou. V dálce se otevřely vchodové dveře a pak se zase s tlumeným klapnutím zavřely. Kant vyšel z domu.

Sedmého září. To mám narozeniny.

Margot se pomalu přemístila ke kuchyňskému stolu. Fotografie stále ležela uprostřed. Kousek byl politý kávou, která ho zbarvila do hněda.

Otřela si ruce dosucha o sukni svých černých šatů a opatrně fotografii zvedla. Dívaly se na ni usmívající se tváře.

Levá strana fotografie byla utržená v místě, kde zřejmě původně navazovala další část obrázku. Přejela očima po zubatém okraji. Na matčiných šatech zpozorovala pramínek černých vlnitých vlasů, příliš malý na to, aby byl přes vybledlé barvy vidět.

Přimhouřila oči a držela fotografii tak blízko, až se jí málem rozmazala.

Opravdu to byly vlasy. Celý pramen, zanesený neviditelným větrem z chybějící poloviny obrázku. Margot si byla prakticky jistá, že ty vlasy poznává. Bojuje s nimi celý život.

Černé kudrnaté vlasy pocházejí z máminy strany. Její babička, tátova máma, je měla krásně rovné, a jak Margot rostla, nevěděla si s jejími kudrlinami rady. Teprve na konci dospívání objevila kombinaci přípravků a osušek z mikrovláken, které vlasy dokázaly po většinu dne udržet jakž takž v pořádku. Stačilo ale objevenou rutinu na pár dní vynechat a její drsné kudrny se znovu zacuchaly tak jako na obrázku, na který se dívala.

Přejela prstem po odtrženém okraji fotografie.

Byla na ní, ale oni ji utrhli.

Slzy, které se nedostavily na pohřbu, se konečně objevily, pálily ji v očích, bodaly v hrdle. Snažila se dýchat, ale vydala ze sebe jen dusivý vzlyk. Přitiskla si rukáv k obličejí a pokusila se zastavit jejich proud.

Fotografie jí náhle připadala těžká. Vrátila se s ní k lednici a přinutila své roztřesené prsty, aby sebraly volný magnet a vrátily snímek tam, kam patřil.

Když zase odstoupila, všimla si, že fotografie není mezi shluky letáků a nejrůznějších útržků sama. Lednice jimi

byla doslova posetá. Na některých byli její rodiče s dalšími lidmi, muži i ženami, pravděpodobně zaměstnanci nebo přáteli. Povětšinou to však byli pouze rodiče samotní. Mnoho fotografií mělo otrhaný okraj.

Děsila se toho, co uvidí, ale nedokázala si pomoci. Musela se sklonit blíž a každou fotografii podrobně prozkoumat. Tady – konec rukávu dětských šatiček. Další stopy poletujících kudrnatých vlasů.

Zhruba ve výši kolen našla obrázek, na němž byli táta s mámou zachycení od ramen nahoru. Z toho, co dosud viděla, usoudila, že je to nejspíš nejstarší fotografie ze všech. Její rodiče vypadali mladí. Máma měla dlouhé a divoké vlasy, tátovi chyběly vrásky, které mu v pozdějších letech zbrázdily tvář.

Máma měla na obrázku mírně zvednutá ramena, jako by nesla něco, co si tiskla k hrudi. To něco bylo pryč, protože spodní část fotografie někdo odtrhl. Zůstal jen náznak růžové barvy, která vykukovala nad odtrženým okrajem. Pokud se nepletla, byla to část dětské pěstičky, sahající mámě po obličeji.

Margot se stáhla, ruce volně svěšené podél boků. Srdce se jí v hrudi tříštilo na ostré střepy, bodající a zraňující při každém pohybu živé maso uvnitř.

„Proč?“ zeptala se nahlas. Její hlas zněl v prostoru jako ozvěna a vracel se v prázdných smyčkách. Polkla veliký, nepříjemný knedlík v krku a hlas se jí zlomil. „Co jsem udělala špatného?“

Prázdný dům jí ale nedal žádnou odpověď.

KAPITOLA PÁTÁ

Margot otevřela zadní dveře svého vozu a vítr jí málem vyrazil dech. V těsném prostoru ležely namačkány dva kufry. S námahou je vytáhla ven a postavila vedle sebe, aby mohla přibouchnout dveře.

Nad vrcholkem kopce se rozlehl ostrý zvuk, jako výstřel z pušky, a zvedl z houští vzrostlých stromů bezprostředně u domu malé černé ptáky. Margot si zastínila oči proti slunci tlumenému mraky a prskajícím dešti a sledovala let ptáků na obloze.

Připadala si malá a velmi osamělá.

Kufry měly kolečka, ale ta se zabořila do měkké půdy mezi autem a jejím novým domovem. Dýchala přerývaně, v prudkých nárazech. Bylo by chytřejší nechat jeden kufr v autě a pak se pro něj vrátit, ale pruh volného trávníku v ní vyvolával nepříjemné pocity. Přestože je nedokázala vyjádřit slovy, nechtěla venku strávit víc času, než bylo bezpodmínečně nutné.

Když se přiblížila k přední verandě, zběsilé třepotání křídel ji přinutilo zastavit. Z úkrytu stromů vyrazil další

temný mrak opeřenců. Tentokrát to byly stromy rostoucí podél plotu, který ohraničoval celý pozemek. Margot se dívala, jak v nepravidelných klikyhácích kmitají ze strany na stranu, jako by jim hořely konce ocásků.

V tomto případě za vyrušení nemohla ona. Přestože jí bylo jasné, že nic neuvidí, zabloudila pohledem ke stromům, z nichž ptáci vzlétli. Jejich tenké, pokroucené kmeny byly bolestným důsledkem chudé půdy a drsných větrů. Těsný prostor mezi stromy byl plný stínů. Neviděla však nic, co přimělo ptáky vzlétnout.

Kufry hlasitě bouchaly s každým schodem, po kterém stoupala. Pohybovala se rychleji, než na co stačila, a když se s nimi konečně protáhla dveřmi, píchalo ji ostře v boku. Zlomila se v pase a vdechovala ledově ostrý vzduch.

Dobře. Chvilku si vydechni. Rozmysli si, co chceš dělat dál.

Opřela kufry o zeď na chodbě a opatrně za sebou zavřela dveře. Zmocnil se jí pocit, že poslední dny žije jako v omámení a řídí se jediným pravidlem. *Postupuj hezky krok za krokem.* Cíleně si nedělala žádné plány, protože budoucnost byla pouhá rozmazaná skvrna, něco zcela amorfního, a tak svůj život zredukovala na řetězec jednoduchých cílů, které jeden po druhém vytrhávala ze vzduchoprázdna: Stihnout pohřeb. Najít někoho, kdo ví, kde ten dům vlastně je. Dostat kufry dovnitř.

A teď?

Tedš si musí najít místo, kde přespí.

Přitiskla si ruce do prohlubně v bocích a protáhla si ramena a záda. Dům, již několik dní nevytápěný, byl temný a studený.

Nejprve se vydala do kuchyně. Venku jí na spodní okraj šatů vyšpláchlo bláto, a tak se naklonila ke dřezu a snažila se šaty očistit. Fotografie na lednici jí v koutku oka splynuly v pestrobarevný přelud a ona se záměrně soustředila na další detaily místnosti, aby na ně nemusela myslet.

